

هم‌زنجیران من، متحد شوید!

نوشتاری در نقد محافظه‌کاری صنف‌گرایانه و ضرورت پیوند کارگران با بدیل جمهوری‌خواهی دموکراتیک

امروز در دورانی ایستاده‌ایم که استیصال ناشی از دیکتاتوری، اعدام و فاشیسم مذهبی، جامعه را به جست‌وجوی «میان‌برهای کاذب» واداشته است. در این میان، سخنان اخیر برادر عزیزم، اسماعیل بخشی، نمادی از یک بن‌بست استراتژیک است که نیاز به کالبدشکافی دقیق دارد.

ما می‌دانیم که قرار گرفتن زیر شکنجه و زیستن زیر تیغ رژیمی که اعدام را به ابزار بقای خود تبدیل کرده است، هر مبارزی را به سوی احتیاط سوق می‌دهد. اما نقد ما به اسماعیل بخشی نه از سر بی‌انصافی، بلکه از سر دلسوزی برای جنبشی است که نباید در تله «صنف‌گرایی محض» گرفتار شود. تقلیل کارگر به یک «حداقل اقتصادی» و گریز از سیاست به بهانه جلوگیری از «سوءاستفاده»، عملاً به معنای واگذاری عرصه قدرت به استبداد یا آلترناتیوهای کاذب و جعلی است.

چرا پهلوی‌گرایی به یک میان‌بر تبدیل شد؟

اگر بخشی از توده‌های کارگر و مردمی که به ستوه آمده‌اند امروز به سوی «پهلوی‌گرایی» گرایش پیدا کرده‌اند، این امر نه صرفاً از سر جهل، بلکه به دلیل فقدان یک آلترناتیو «ممکن» و «دموکراتیک» در میدان سیاست است. راست سلطنت‌طلب با تکیه بر لابی‌های خارجی و وعده نظم آهنین، خود را به‌عنوان تنها راه جلوگیری از هرج‌ومرج معرفی کرده است. اما ما می‌دانیم که فاشیسم، چه با تاج و چه با عمامه، دشمن اصلی دموکراسی، حقوق بشر و خردگرایی جمعی است. بازگشت به گذشته، پاسخ‌گوی نیازهای مدرن ایران کثیرالمله نخواهد بود.

نقد نگاه «درون و بیرون»

این ادعا که سیاست باید بیرون از محیط کار باقی بماند تا کارگر «فریب نخورد»، توهینی آشکار به شعور طبقه کارگر است. کارگر یک موجود انتزاعی صرفاً اقتصادی نیست؛ او شهروندی است که حق تعیین سرنوشت سیاسی خود را دارد. استقلال طبقاتی به معنای «بی-طرفی سیاسی» نیست، بلکه به معنای برخورداری از سیاستی مستقل است؛ سیاستی که نه در پی جابه‌جایی صرفی مهره‌های قدرت، بلکه در پی استقرار یک جمهوری دموکراتیک و غیرمتمرکز باشد.

راهکار واقعی: پیوند صنف و سیاست دموکراتیک

برادران و خواهرانم در سنگر کار و تولید!
راه نجات ما نه در اعتصاب‌های صرفاً مسالمت‌آمیز و بی‌هدف نهفته است و نه در انتظار برای دخالت
قدرت‌های خارجی. راهکار واقعی در دو گام اساسی خلاصه می‌شود:

۱. تقویت تشکلهای مستقل و رادیکال:

تشکلهایی که فراتر از مطالبات معیشتی و حقوق معوقه، بر حق اداره جامعه و نظارت بر ثروت‌های ملی تأکید کنند.

۲. پیوند با بلوک‌های دموکراتیک:

تشکلهای کارگری باید به‌عنوان یکی از ارکان اصلی، به جریان‌هایی بپیوندند که «بلوک همبستگی جمهوری‌خواهان دموکرات» و دیگر بلوک‌های همسو نمایندگی می‌کنند. ما در پی ساختن چتری هستیم که در آن، حقوق اتنیک‌ها، آزادی‌های فردی، حقوق بشر و عدالت اجتماعی در کنار یکدیگر تضمین شوند.

اسماعیل بخشی و دیگر رهبران کارگری باید بدانند که سکوت سیاسی یا تمجید از چهره‌های منم، تنها به بازتولید استبداد کمک خواهد کرد. ما از شما دعوت می‌کنیم که به صفوف «همگرایی دموکراتیک» بپیوندید. هدف ما نه سوءاستفاده از نام شما، بلکه قدرت‌بخشی به بازوان شما در یک ساختار سیاسی نوین است؛ ساختاری که در آن هیچ انسانی به دلیل هویت اتنیک، عقیده یا جایگاه طبقاتی‌اش طعم زندان و اعدام را نچشد.

اکنون زمان آن فرا رسیده است که زنجیرهای صنف‌گرایی و توهم میان‌برهای دیکتاتورمحور را پاره کنیم. هم‌زنجیران من، برای ساختن بدیل جمهوری دموکراتیک، متحد شوید!

سخنگوی اتنیک بلوک همگرایی جمهوری‌خواهان دموکرات

مسئول بخش اتنیک حزب دموکرات مسیحی ایران

شهاب فروزنده

۸ ماه می ۲۰۲۶